

Arrest

nr. 299 770 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van 9 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 februari 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie als bloedverwant in neergaande lijn. Op 8 augustus 2016 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 183.254 van 1 maart 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 24 april 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie als bloedverwant in neergaande lijn. Verzoekster diende nogmaals een zelfde aanvraag in op 30 oktober 2017.

Op 24 april 2018 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen met het arrest nr. 215.094 van 14 januari 2019.

1.3. Op 25 juni 2019 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.4. Verzoekster diende op 15 december 2021 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 mei 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2021, actualisatie 25.01.2022, 27.09.2022, 05.12.2022, 15.12.2022, werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan. Zij kwam toe in België op 17.12.2005 met een toeristenvisum dat 60 geldig was. Op 25.02.2016 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) afgeleverd. Verder diende betrokkene drie maal een aanvraag tot gezinshereniging in met de partner van haar moeder P.F. (R.R. [...]), dit op 09.02.2016, 24.04.2017 en 30.10.2017. De eerste aanvraag werd afgesloten op 23.03.2017 na een verwerping van het ingediende beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De tweede aanvraag werd afgesloten op 24.10.2017 en tot slot werd de derde aanvraag eveneens afgesloten na een verwerping van het ingediende beroep door de RVV op 14.01.2019. Betrokkene verkoos wederom geen gevolg te geven aan de BGV. In zoverre betrokkene een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merken we op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van betrokkene (die grotendeels illegaal op het grondgebied verbleef).

In de aanvraag wordt regelmatig verwezen naar de minderjarige zoon van mevrouw: M., D. S. (R.R. [...]), geboren op 16.01.2016 te Waregem. Er dient opgemerkt te worden dat haar zoon geen deel uitmaakt van onderhavige aanvraag. De aangehaalde elementen die betrekking hebben op zijn situatie (o.a. dat hij in België geboren is en de voorgelegde schoolattesten) worden niet behandeld binnen deze aanvraag. Daarenboven blijkt het minderjarige kind eveneens niet in het bezit van een verblijfsdocument en verblijft hij aldus, net zoals zijn moeder, illegaal in België. Het staat betrokkene vrij, om als zijn wettelijke vertegenwoordiger, een aanvraag om machtiging tot verblijf voor haar minderjarige zoon in te dienen. De voorgelegde stukken die betrekking hebben op zijn specifieke situatie zullen op dat moment in overweging genomen worden.

Verschillende familieleden van betrokkene wonen in België. Zij beweert in de aanvraag dat haar moeder, broer, schoonzus en stiefvader ook Belgische nationaliteit hebben.

Haar moeder R. C. (R.R. [...]) en broer G. P. (R.R. [...]) hebben inderdaad de Belgische nationaliteit. Haar schoonzus P. S. (R.R. [...]) heeft de Nederlandse nationaliteit en haar stiefvader P.F. (R.R. [...]) bezit de Portugese nationaliteit. Betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een bijzondere omstandigheid vormt.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de bewering dat haar familie haar minderjarige zoon van haar zou hebben afgenomen en dat dit impact heeft gehad op haar psychologisch welzijn, dient opgemerkt te worden dat haar minderjarige zoon sinds oktober 2020 door de jeugdrechtbank te Gent opgevolgd wordt en aangemeld werd bij Pleegzorg in december 2020. Dit omdat hij zich bevond in een verontrustende opvoedingssituatie. Sinds 06.01.2021 verblijft haar minderjarige zoon bij de broer G. P. (R.R. [...]) en schoonzus P. S. (R.R. [...]) van betrokkene, dit onder de vorm van een familiale pleegplaatsing. Uit de beschikking van de jeugdrechtbank dd. 10.06.2021 en de attesten van Pleegzorg dd. 20.09.2022, dd. 28.11.2022, 15.12.2022 en voorgelegde foto's blijkt dat mevrouw zich inzet om de band met haar minderjarige zoon te herstellen. Er blijkt echter niet uit deze documenten dat mevrouw niet (tijdelijk) zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Uit het vonnis van de jeugdrechtbank dd. 29.12.2021 en uit navraag dd. 14.04.2023 bij de Jeugdrechtbank blijkt dat de minderjarige nog steeds in het pleeggezin verblijft en dat de pleegplaatsing aldus nog steeds in het belang van de minderjarige is. Verder dient hieromtrent opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet kan beroepen op de situatie van haar minderjarige zoon als buitengewone omstandigheid waarom ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het herkomstland. Er dient benadrukt te worden dat het minderjarige kind eveneens illegaal in België verblijft en dat er voor het minderjarige kind geen verblijfsprocedure lopende is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Daarenboven blijkt uit de vonnissen en beschikkingen van de jeugdrechtbank, alsook uit de attesten van Pleegzorg dat de minderjarige zoon van betrokkene niet bij haar verblijft en dat zij niet instaat voor zijn opvoeding daar hij opgevangen wordt in een pleeggezin. Verder wordt haar zoon opgevolgd door Pleegzorg en staat hij onder toezicht van de Jeugrechtbank. Er kan aldus verwacht worden dat haar zoon in goede handen is en goed wordt opgevolgd terwijl mevrouw (tijdelijk) in het land van herkomst verblijft. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar zoon en andere familieleden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Verder vermeldt betrokkene dat zij door haar ouders op straat werd gezet ten midden van de eerste Covid-19 lockdown en dat zij hierdoor dakloos werd. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom zij niet (tijdelijk) kan terugkeren naar het herkomstland.

Betrokkene vermeldt dat er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig is en dat zij zich naar Jamaica zou moeten begeven om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten tot de Belgische diplomatieke post in Kingston. Zij meent geen verblijfsrecht te hebben in Jamaica. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich niet persoonlijk naar Kingston (Jamaica) dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Suriname per post (via koerierdiensten zoals DHL of Fedex) worden verstuurd (zie website diplomatie België: <https://jamaica.diplomatie.belgium.be/nl/visum-d-burger-eninwoner-suriname-guyana>, geraadpleegd op 08.05.2023). Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Kingston (Jamaica). Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand (met name: een neurologische aandoening, waarvoor ze wordt opgevolgd door het AZ Jan Palijn te Gent) en zij legt medische attesten voor dd. 07.04.2020 en dd. 02.09.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Het voorgelegde kinesitherapeutisch verslag dd. 20.10.2020 werd niet opgesteld door een arts-geneesheer, maar door een kinesitherapeutisch team waardoor dit niet aanvaard kan worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De betrokkene voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15 en 33 van het Handvest. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Suriname. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich tevens op artikel 25 van de universele verklaring van de rechten van de mens. Echter, ook dit wordt door betrokkene niet verder geconcretiseerd. Zij toont niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou worden bij een tijdelijke terugkeer naar Suriname.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene verwijst in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) Staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)(RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019).

De advocaat van betrokkenen wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie

waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige aangehaalde elementen (dat ze onafgebroken in België verblijft sinds 2015, haar duurzame lokale verankering, dat mevrouw werkwilgig is, dat ze reeds helpt als vrijwilliger bij het CAW en waarvoor zij een vrijwilligersovereenkomst dd. 07.09.2021 voorlegt, dat ze reeds verschillende interimkantoren aanschreef, dat ze ingeschreven is bij VDAB, de getuigenissenverklaringen, de verklaringen van het CAW te Gent, het attest van inburgering dd. 25.10.2017, dat zij goed Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist:

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de redelijke termijn ;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 en 8 E.V.R.M.

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

*“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”
(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).*

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert over elk element afzonderlijk, doch weigert het geheel van de samengeroepen elementen te beoordelen, wat nochtans zeer belangrijk is voor een beoordeling omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

4.5.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die het mogelijk maakt de aanvraag vanuit België in te dienen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen en voert geen zorgvuldige proportionaliteitstoetsing door.

Meer zelfs. Verweerster weigert zelfs om met bepaalde elementen uit het dossier rekening te houden!

De verwerende partij verwijst naar volgende elementen om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond:

- 1. Betrokkene is toegekomen met een visum en wist dat haar verblijf voorlopig was ;*
- 2. De situatie van de minderjarige zoon wordt niet mee in rekening gehouden nu deze geen voorwerp uitmaakte van de aanvraag 9bis ;*
- 3. De aanwezigheid van verschillende familieleden in België zal niet komen te lijden onder een tijdelijke scheiding indien verzoekster terugkeert naar Suriname ;*
- 4. Dat een tijdelijke scheiding van haar minderjarige zoon geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel impliceert, gezien de zoon wordt opgevolgd door de Jeugdrechtbank Gent en Pleegzorg Vlaanderen.*

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om met alle feitelijkheden in het administratief dossier rekening te houden.

-4.5.1.

Aangaande de aanwezigheid van de minderjarige zoon in België

De bestreden beslissing stelt dat zij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster en dat een (zelfs tijdelijke) scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat dit uiteraard geen zorgvuldige motivering betreft en de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont een zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar verzoekster individuele situatie.

-4.5.1.1.

Dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan bezwaarlijk gevolgd worden, gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier van DVZ betreffende de situatie van verzoekster en haar zoon.

Het gegeven dat verzoekster minderjarige zoon geen voorwerp zou uitmaken van de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk. Zo wordt de minderjarige zoon van verzoekster opgevolgd door een jeugdadvocaat, die hem bijstaat in de procedure voor de Jeugdrechtbank.

Echter is de verblijfssituatie van verzoekster uiteraard essentieel voor de verdere ontwikkeling hierin.

-4.5.1.2.

Ter ondersteuning van de aanvraag tot humanitaire regularisatie van verzoekster werden met name verschillende documenten toegevoegd, waaruit de band tussen verzoekster en haar zoon blijkt en dat hier ook zeer intensief aan gewerkt wordt, in het hoger belang van het minderjarige kind.

Dit blijkt o.a. reeds uit de beschikking tot vervanging van de Jeugdrechtbank te Gent van 10/06/2021:

“Gelet op de elementen die betrekking hebben op de persoonlijkheid en het milieu van de minderjarige en de verontrustende opvoedingssituatie op het moment van de vorige beschikkingen en de huidige psychosociale omstandigheden betreffende de minderjarige, zoals weergegeven in het verslag en het verzoek van de sociale dienst jeugdrechtbank van 9 juni 2021.

D. verblijft intussen enige tijd in het pleeggezin. Deze maatregel moet worden verlengd, het kind stelt het er goed en heeft al heel wat meegemaakt in zijn jonge leven waardoor de huidige stabiliteit behouden moet blijven. Moeder probeert intussen haar leven op orde te krijgen. Deze bezoeken lopen goed maar overweldigen D. soms emotioneel.”

(zie stuk 3)

Op datum van 29/12/2021 velde de Jeugdrechtbank van Gent opnieuw een vonnis waarbij de minderjarige zoon onder toezicht van de Jeugdrechtbank diende te blijven.

(zie stuk 4)

Op datum van 24/09/2022 heeft verzoekster nog een bijkomende bewijs aan Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt betreffende de regeling tussen haar en haar minderjarige zoon, van Pleegzorg Vlaanderen, in het kader van haar humanitaire regularisatieaanvraag:

‘Geachte,

In maart 2022 werd ‘traumagerichte bezoekbegeleiding’ (TBB) opgestart tijdens de bezoeken tussen mama, S. M., en haar zoon, D. M..

Tijdens deze begeleiding wordt er op een kwalitatieve en intensieve manier aan de slag gegaan rond het optimaliseren van de ouder-kind relatie, een kwaliteitsvoller verloop van de bezoekmomenten, een beter psychisch welzijn van alle betrokkenen en het samen opmaken en delen van een narratief over de plaatsing en de bezoeken.

Ondertussen loopt de TBB reeds 7 maanden. We zien een positieve evolutie in de bezoekmomenten tussen D. en zijn mama. Hierdoor werd een uitbreiding in de bezoekmomenten aangevraagd én goedgekeurd door de jeugdrechter. De bezoekmomenten van twee uur gaan tweewekelijks door. De ene week zal het bezoek doorgaan in Drongen (bezoekersruimte) onder begeleiding van de TBB-begeleiding. De andere week doen we een activiteit buitenshuis, alsook onder begeleiding. In de schoolvakanties zou er ook een extra bezoek plaatsvinden.

Samen met de begeleider van TBB zal deze nieuwe bezoekregeling regelmatig geëvalueerd worden.

Hopend u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben.”

(zie stuk 5)

Uit alle stukken die verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt, blijkt aldus een intensieve relatie tussen verzoekster en haar minderjarig kind, teneinde een einde te maken aan de verontrustende opvoedingssituatie.

Dat uit alle voorgelegde stukken blijkt dat er gewerkt wordt aan het optimaliseren van de ouder-kind relatie tussen verzoekster en haar minderjarig kind.

-4.5.1.3.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze voorgelegde stukken die betrekking hebben op de specifieke situatie van de minderjarige niet mee in overweging genomen worden omdat de minderjarige geen voorwerp zou uitmaken van de aanvraag 9bis, kan onmogelijk als een zorgvuldige motivering aanvaard worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing niet aan waar zij zich op baseert op aan te tonen dat (zelfs een tijdelijke scheiding) geen impact zou kunnen hebben op verzoekster en de relatie met haar minderjarige zoon.

Uiteraard kan er niet verwacht worden van een minderjarig kind, dat opgevolgd wordt door de Jeugdrechtbank te Gent, niet zomaar even zijn moeder ook mee volgen naar Suriname, zodat zij de aanvraag tot humanitaire regularisatie zou kunnen opstarten.

Ook kan zelfs een tijdelijke scheiding tussen verzoekster en haar minderjarige zoon lijden tot een schending van artikel 8 EVRM, gezien dit niet proportioneel is.

Meer zelfs. De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing ook niet aan dat deze 'tijdelijke scheiding' ook maar effectief 'tijdelijk' zal zijn. Dat de relatie tussen verzoekster en haar minderjarige zoon ontzettend verstoord zal komen te worden, hoewel er reeds 3 jaar gewerkt wordt aan de optimalisering van de relatie tussen verzoekster en haar minderjarig kind.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de minderjarige wel door de Jeugdrechtbank en Pleegzorg opgevolgd zal worden tijdens de afwezigheid van zijn moeder, is verbluffend.

Zeker gezien Dienst Vreemdelingenzaken zélf op 14/04/2023 navraag heeft gedaan en hieruit blijkt dat de minderjarige nog steeds opgevolgd wordt door de Jeugdrechtbank te Gent.

Dat ook uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoekster een essentieel element uitmaakt in het optimaliseren van de relatie met haar minderjarige zoon, uiteraard in het hoger belang van het kind.

Indien verzoekster louter omwille van het indienen van haar aanvraag, dient terug te keren naar Suriname, zonder ook maar enige garantie dat zij zelfs zal mogen terugkeren, zal dit uiteraard een impact hebben op haar minderjarige zoon, en nefast zijn voor de verdere ontwikkeling van hun ouder-kind relatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat de stukken die betrekking hebben op deze specifieke situatie niet mee in overweging genomen zullen worden.

Dat deze elementen wel degelijk dienen beschouwd te worden als 'buitengewone omstandigheid'.

-4.5.1.4.

Het moge dan ook vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom het gezinsleven van de verzoekster, waar verweester nota bene kennis van heeft, onvoldoende zou zijn om te kunnen spreken van buitengewone omstandigheden.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

De relatie tussen verzoekster en haar minderjarige zoon betreft wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM en hierdoor ook als een buitengewone omstandigheid in acht genomen te worden.

De verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de stand van zaken van de opvolging door de Jeugdrechtbank en Pleegzorg en een proportionaliteitstoetsing dienen te voeren tussen het recht op gezinsleven van de verzoekster en haar minderjarige zoon en het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Suriname, enkel en alleen om de aanvraag 9bis Vw vanuit Suriname in te dienen, dringt er zich een schending op van artikel 8 EVRM.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleden wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleden in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleden noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een “familieleden” is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoekster heeft met haar minderjarige zoon in België.

De verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven die wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt zoals omschreven in artikel 9bis Vw.

-4.5.1.6.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekster met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Suriname terug te keren, niet correct beoordeeld.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij en in het verlengde hiervan, ook haar minderjarige zoon!

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Suriname dient terug te keren om vervolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.6.

Besluit

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.6. *In concreto* betoogt verzoekster in haar middel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar minderjarige zoon in België. Zij wijst erop dat deze zoon wordt opgevolgd met een procedure voor de jeugdrechtbank en werd geplaatst. Zij legt een rapport van Pleegzorg Vlaanderen voor dat verklaart dat er wordt gewerkt rond het herstel van de moeder-kind relatie tussen verzoekster en haar minderjarige zoon. Zo worden er onder meer bezoeken geregeld om de relatie te herstellen.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeksters kind evenmin verblijfsgerechtigd is. Verder motiveert de beslissing dat verzoeksters minderjarige zoon sinds oktober 2020 door de jeugdrechtbank te Gent opgevolgd wordt en aangemeld werd bij Pleegzorg in december 2020 omdat hij zich bevond in een verontrustende opvoedingssituatie. Hij verblijft sinds 6 januari 2021 bij verzoeksters broer en schoonzus, dit onder de vorm van een familiale pleegplaatsing. De beslissing erkent dat dat uit de beschikking van de jeugdrechtbank van 10 juni 2021 en de attesten van Pleegzorg van 20 september 2022, 28 november 2022 en 15 december 2022 en voorgelegde foto's blijkt dat verzoekster zich inzet om de band met haar minderjarige zoon te herstellen. De beslissing besluit echter dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoekster niet (tijdelijk) zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Haar zoon verblijft nog steeds in het pleeggezin en de pleegplaatsing is nog steeds in het belang van de minderjarige.

Verder wordt gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Dit zou dan ook geen onherstelbare of ernstige schade voor haar zoon veroorzaken. Uit de vonnissen en beschikkingen van de jeugdrechtbank, alsook uit de attesten van Pleegzorg blijkt dat de minderjarige zoon van betrokkene niet bij haar verblijft en dat zij niet instaat voor zijn opvoeding daar hij opgevangen wordt in een pleeggezin. Verzoeksters zoon zou aldus in goede handen zijn en wordt goed opgevolgd terwijl verzoekster (tijdelijk) in het land van herkomst verblijft. Verder kan verzoekster via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar zoon en andere familieleden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De Raad merkt op dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De huidige zaak betreft een situatie van eerste binnenkomst of toelating. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Het gezinsleven eindigt niet indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27 juni 1996, nr. 17383/90, *Johansen v. Noorwegen*, par. 52).

Verzoekster voert aan dat zij tijdens de Covid-crisis dakloos werd. Omdat zij op straat leefde werd haar het hoederecht over haar zoon ontnomen.

Haar zoon werd een tijd in een instelling geplaatst en verblijft nu bij pleegouders. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster nog steeds contact heeft met haar zoon en dat er in samenwerking met Pleegzorg Vlaanderen gewerkt wordt aan een herstel van de moeder-zoon relatie.

Hoewel de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoeksters zoon zelf geen recht op verblijf heeft, blijkt niettemin dat de zoon werd geplaatst bij familieleden en dat verzoekster actueel niet over het hoederecht beschikt. Verzoekster maakt dan ook aannemelijk dat een terugkeer naar Suriname haar zal scheiden van haar minderjarig kind, hetgeen, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM, tot een schending van artikel 8 van het EVRM aanleiding geeft. Het motief dat het kind door pleegouders wordt opgevangen en aldus niet te lijden zal hebben indien verzoekster terugkeert naar Suriname, gaat voorbij aan het feit dat de band tussen verzoekster en haar minderjarig kind niet als volledig verbroken kan worden beschouwd en aan het feit dat er actueel actief getracht wordt de band tussen verzoekster en haar kind te herstellen. De terugkeer van verzoekster brengt in de huidige zaak het einde van dit herstel van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrelatie met zich mee. Verzoekster maakt aannemelijk dat er sprake is van hinderpalen die een terugkeer verhinderen of bemoeilijken. De motivering dat de scheiding niet definitief hoeft te zijn en verzoekster contact kan houden via elektronische communicatiemiddelen gaat voorbij aan het gegeven dat het hier om een delicaat herstel van een reeds beschadigde moeder-kind relatie gaat.

De verplichting voor verzoekster om voor een niet nader te bepalen tijd terug te keren om een verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst maakt een einde aan het herstelproces van de moeder-kind relatie en leidt er aldus toe dat verzoekster voor onbepaalde tijd gescheiden zal worden van haar zoon. Verzoekster maakt dan ook aannemelijk dat de beoordeling van de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM, kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

De argumentatie in de nota met opmerkingen bevat geen elementen die de bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT